

2025. november 10. hétfő

Ha félek is, benned bízom! (Zsoltár 56,4)

Mk 7,14-23: *Ismét odahívta a sokaságot, és így szólt hozzájuk: – Hallgassatok rám mindnyájan, és értsétek meg! Nincs semmi, ami kívülről jutva az emberbe tisztátalanná tehetné; hanem ami kijön az emberből, az teszi tisztátalanná. Amikor azután a sokaságot elhagyta, és bement a házba, tanítványai megkérdezték a példázatról. Így szólt hozzájuk: – Ti is ennyire értetlenek vagytok? Nem értitek, hogy ami kívülről megy be az emberbe, az nem teheti tisztátalanná, mert nem a szívébe megy, hanem a gyomrába, és az árnyékszékbe kerül? Ezzel tisztának nyilvánított minden ételt. És ezt mondta: – Ami kijön az emberből, az teszi tisztátalanná. Mert belülről, az ember szívéből jön elő a rossz szándék, a paráznaság, a lopás, a gyilkosság, a házasságtörés, a kapzsiság, a gonoszság, a csalás, a kicsapongás, az irigység, a rágalmozás, a gőg s a balgaság. Mindez a gonoszság belülről jön, s ezek teszik tisztátalanná az embert.*

Igehirdetés: Nesze neked örömhír! Jézus arról beszél, hogy a mi szívünkéből jön minden, ami rossz, ami tisztátalanná tesz minket. Persze, ez is örömhír, hiszen ezzel azt is mondja, hogy bár semmiféle külsődleges tett nem képes megtisztítani minket, a szív megtérése, átalakulása viszont hozhat valódi megoldást. Ezzel visszakapcsolódunk a pénteki üzenethez: a hiteles vallásosság az önzésből a szeretet felé történő elmozdulás, amikor egyre jobban, egyre teljesebb módon tudom szeretni magamat és a másikat is. Amiket itt Jézus felsorol: rossz szándék, paráznaság, lopás stb. mind-mind az önzés megnyilvánulási formái. Miből fakad az önzés? Sokszor rosszul megélt önféltésből, belső bizonytalanságból, hiszen mindent ki kell használnom, hogy legyek valaki, hogy megszerezem azt, amitől valakivé válhatok.

Ki tud önzetlen lenni? Aki tudja, hogy nem kell féltenie magát, hanem bátran szerethet, hiszen biztonságban van, mert őt is szeretik. A „szeretve vagyok” érzése adja a bátorságot, hogy kilépjek az önzésből. Ha tudom, hogy az, aki vagyok, minden bennem lévő rosszal együtt is szerethető valaki számára, akkor már nincs szükségem arra, hogy én védjem meg önmagam, vagy arra, hogy tagadjam a bennem lévő rosszat.

Itt érdemes egy pillanatra megállni. Aki önző, az igazából nem szereti magát, nem tartja magát értékesnek. És a krisztusi módon önzetlen ember sem valamiféle mártírszerepben éli az életét a saját szükségletei folyamatos háttérbeszorításával. Az önzetlenség nem abból fakad, hogy mindenben szolgáljak téged azért, hogy végre szeress egy kicsit! Ez ugyanolyan tévút, mint az, hogy birtokolnom kell mindent: figyelmet, pénzt, lehetőséget, sikert, hogy szerethető legyek. Nem véletlen, hogy a főparancsban így olvassuk: Szeresd felebarátodat, mint önmagadat! A helyes önszeretet és a másik helyes szeretete összekapcsolódik.

A mi vallásunk nem mágikus tettek végrehajtásából áll, viszont a mi rítusaink is kiüresedhetnek. Egy áhitat is szolgálhatja a szívünk megújulását és egyszerűen csak túl is lehetünk rajta, aztán indulhat a nap. Mint múlik ez? Rajtam és rajtad is. Ha van bátorságunk Isten ígését magunkra vonatkoztatni, ha van elegendő nyitottságunk, hogy észrevegyük, Isten mit akar velünk, akkor elindulhat bennünk egy formálódás, hogy a mi szívünkéből már ne az önzés gyümölcsei a rossz szándék, a paráznaság, a lopás, a gyilkosság, a házasságtörés, a kapzsiság, a gonoszság, a csalás, a kicsapongás, az irigység, a rágalmozás, a gőg s a balgaság fakadjanak.

Csak álljunk meg és csendesedjünk el most egy pillanatra. Próbáld megtapasztalni Isten szeretetét, ami feléd fordul... És próbáld megérezni, hogy erre a szeretetre itt és most, mi a Te válaszod! ... Lehet, hogy egy ima, lehet, hogy egy elhatározás, egy döntés, lehet, hogy a hála érzése. Fogalmazd meg, ezt a választ!